N°. 177. 1859.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

De prijs dezer Courant met het Bijblad is f 30 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertentien is 25 cents voor den regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelgelden en briefporten.

DONDERDAG 28 JULIJ.

NEDERLANDEN.

Bij Koninklijk besluit van 26 Julij 1859, n°. 41, is aan den heer *D. van Hoytema*, secretaris-generaal van het Departement van Finantien, vergunning verleend tot het aannemen en dragen der onderscheidingsteekenen van kommandeur der Medjidie-orde, hem door Z. K. M. den Sultan van Turkije geschonken.

Bij Koninklijk besluit van den 21sten Julij 1859, n°. 45, is benoemd tot ontvanger der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen te Ee, de heer *H. Lansingh*, thans ontvanger der directe belastingen en accijnsen te Anjum;

het ontvangkantoor der directe belastingen en accijnsen te Nijkerk en Nes opgeheven;

de gemeente Nijkerk gevoegd bij het ontvangkantoor der directe belastingen en accijnsen te Anjum, en tot ontvanger van hetzelve benoemd, de heer jhr. *J. C. F. Stern*, thans ontvanger derzelfde middelen te Nijkerk c. a.;

de gemeente Nes gevoegd bij het ontvangkantoor der directe belastingen en accijnsen te Ternaard, onder voortdurend beheer van den ontvanger *J. van Zandbergen Buwalda*.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

In aanmerking nemende, dat de Rijkstelegraafdienst weldra eene verdere uitbreiding van het personeel, op de kantoren werkzaam, zal vorderen,

Brengt ter kennis van de belanghebbenden:

1°. Tot opleiding en oefening van telegrafisten voor de dienst van den Rijkstelegraaf wordt, na vergelijkend onderzoek, een aantal van hoogstens twintig leerlingen toegelaten, om op nader aan te wijzen plaatsen onderrigt te ontvangen.

2°. De leerlingen ontvangen eene bezoldiging van één gulden daags, en kunnen, na voldoende blijken van geschiktheid gegeven te hebben, dingen naar de betrekking van telegrafist der derde klasse, op eene jaarwedde van acht honderd gulden.

3°. Voor het vergelijkend onderzoek om als leerling te worden toegelaten moet men zich vóór of uiterlijk op den 15den November 1859 bij het Departement van Binnenlandsche Zaken hebben aangemeld, met een op zegel geschreven adres, bevattende naauwkeurige opgaaf van naam, voornamen en woonplaats. Gelijktijdig moeten worden overgelegd bewijsstukken, waaruit blijkt dat men is:

a. Nederlander;

b. geboren in een der jaren 1829 tot 1838 ingesloten;

c. van een gezond ligchaamsgestel en zonder gebreken, met name doofheid en bijziendheid, volgens schriftelijke verklaring na den 1sten October 1859 afgegeven door een erkend geneesheer, wiens handteekening door het gemeentebestuur zijner woonplaats moet zijn gewaarmerkt;

d. van onberispelijk gedrag, volgens schriftelijke verklaring, na den 1sten October 1859, afgegeven door of van wege het gemeentebestuur van des verzoekers vaste woonplaats.

4°. Het vergelijkend onderzoek, waartoe de belanghebbenden nader worden opgeroepen, heeft plaats te 's Gravenhage op den 1sten en 2den December 1859.

5°. De mededingenden moeten blijken geven van ervaren te zijn in:

a. het schrijven van zeer leesbaar schrift;

b. de Nederlandsche, Hoogduitsche, Engelsche en Fransche talen;

c. het maken van een opstel in eene dezer vier talen;

d. de beginselen der cijferkunst met de leer der evenredigheden, die der gewone en tiendeelige breuken, de kennis van de Nederlandsche maten en gewigten en het rekenen zonder feilen;

e. de eerste beginselen der stel- en meetkunst;

f. de eerste gronden van het regtlijnig teekenen.

6°. De adressen, om tot het vergelijkend onderzoek te worden toegelaten, worden buiten beschikking gehouden, zoo zij òf als ongezegeld vallen in de termen van art. 8 der wet van 3 October 1843 (*Staatsblad* n°. 47), òf verzoeken behelzen om ontheven te worden van één of meer bepalingen, hierboven onder 3 en 5 aangewezen, hetzij nopens de grenzen van den ouderdom, hetzij omtrent de vakken, waarvan de kennis wordt verlangd.

7°. Personen, vroeger vergelijkend onderzocht, doch op wie toen de keuze niet is gevallen, moeten zich, zoo zij tot het aanstaande vergelijkend onderzoek wenschen te worden toegelaten, daartoe op nieuw bij gezegeld verzoek schriftelijk aanmelden, met overlegging der, zooveel noodig aangevulde bewijsstukken, overeenkomstig het gevorderde bij n°. 3.

8°. Personen die reeds twee maal vergelijkend zijn onderzocht, doch op wie de keuze niet is gevallen, worden niet meer toegelaten.

's Gravenhage, den 23sten Julij 1859.

VAN TETS.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

De belanghebbenden bij de verzending van brieven met de Oost- en West-Indische brievenmalen worden op nieuw en met aandrang uitgenoodigd om zich bij voorkeur niet van lak maar van ouwels tot het verzegelen hunner brieven, welke voor evengemelde malen bestemd zijn, te bedienen; en tevens verzocht aan hunne correspondenten in Oost- en West-Indie denzelfden raad te geven; vermits de brieven die met lak gesloten zijn, zich ten gevolge der warmte van het klimaat, somwijlen gedurende de reis zoo zeer aan elkander vasthechten, dat het bij de aankomst onmogelijk is dezelve van een te scheiden, zonder de omslagen in meerdere of mindere mate te scheuren.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

ENGELAND.

De Londensche *Morning Post*, een orgaan van lord Palmerston, behelst in haar nommer van eergisteren een hoofdartikel, waaruit de denkwijze van het Engelsche gouvernement omtrent den tegenwoordigen stand der Italiaansche aangelegenheid in zekere mate kan opgemaakt worden. Het luidt aldus:

» De door lord Elcho in het Lagerhuis aangekondigde motie getuigt van eene geheel verkeerde voorstelling van de staatkunde onzer regering. Hij wil aan het Huis voorstellen te verklaren dat ons land niet behoort deel te nemen aan een congres, voor welks beraadslagingen de grondslag door Frankrijk en Engeland in onderling overleg is vastgesteld.

» Lord Palmerston en lord John Russell hebben in de zitting van het Lagerhuis van jl. Donderdag uitdrukkelijk verklaard, dat Engelands medewerking geheel zou afhangen van de mate waarin zijne staatkunde en zijne inzigten in de grondslagen der onderhandeling zouden worden opgenomen. Niemand kon zich nadrukkelijker, dan lord Palmerston toen deed, verklaren tegen het denkbeeld om eenen Engelschen gezant te zenden ten einde eenvoudig de besluiten van anderen over te nemen, of wel, gelijk de Hertog van Wellington te Verona deed, tegen dezelve te protesteren. Het lijdt geenen twijfel dat, zonder eenige tusschenkomst van lord Elcho, zijne wenschen volkomen zullen worden voldaan. Indien het bij de bijeenkomst van het congres bevonden wordt, dat de alsdan vastgestelde praeliminairen geene andere zijn dan de door Frankrijk en Oostenrijk aanvankelijk aangenomene, — indien de inmiddels door de Britsche staatkunde gedane pogingen alzoo verijdeld zijn, dan zal er voorzeker geen gezant door Engeland derwaarts gezonden worden.

» Doch indien er in de oorspronkelijk vastgestelde grondslagen, welke aanvankelijk zeer gebrekkig ter kennis des publicks zijn gekomen, zoodanige wijzigingen zullen zijn verkregen, als grond geven om te verwachten dat Engeland zijne stem voor Italie's vrijheid en welzijn zal kunnen doen hooren, dan zou de zaak onzes oordeels anders staan. Alle deelneming aan eene onderhandeling te weigeren om reden alleen dat wij aanvankelijk niet zijn geraadpleegd bij eene schikking, welke onder den dringenden invloed van krijgsgebeurtenissen en ver van ons land gemaakt is, zou kinderachtige moedwilligheid zijn, in geval intusschen genoegzame bewilligingen in den geest onzer staatkunde gedaan waren. Dit zou schier trouweloosheid jegens Italie zijn: wij hebben, het is waar. gezworen ons tegen de verdrukking van dat land te verzetten, maar wij hebben ons ook verbonden geene gelegenheid te laten voorbij gaan om deszelfs vrijheid door onderhandeling te bevorderen.

» Lord John Russell heeft aan het Lagerhuis beloofd, in de zitting van Donderdag of Vrijdag aanstaande eene uitvoerige mededeeling omtrent den stand van het Italiaansche vraagstuk te doen; en het zou blijkbaar voorbarig zijn, vóór dat die mededeeling gedaan is iets stelligs te beweren omtrent de vredespraeliminairen, welke onder de oorlog gevoerd hebbende partijen thans, welligt zelfs nog vóór de bijeenkomst te Zürich, vastgesteld zouden kunnen worden. Zelfs weten wij nog niet, of er wel een congres zal gehouden worden; en de onderhandelingen tusschen Oostenrijk en Sardinie zijn, zoo ver gebleken is, nog niet verder gevorderd dan de wapenstilstand welke den 15den Augustus aanstaande eindigt. Wij voor ons hebben vrij wat hoop dat, eer er zulk een congres of conferentie bijeen komt, de staat van het Italiaansche vraagstuk wezenlijk veranderd zal zijn. Zoo is, bij voorbeeld, de ontevredenheid over de te Villafranca vastgestelde vredesvoorwaarden vo̊ór een aanmerkelijk deel te weeg gebragt door de bepaling dat de Groothertog van Toscana en de Hertog van Modena zouden terugkeeren in de staten welke zij verlaten en bestreden hebben. Men onderstelde dat de herstelling van het gezag dier vorsten gezamenlijk zou worden bewerkt door de twee groote oorlog gevoerd hebbende mogendheden in hare nieuwe hoedanigheid van herstellers der orde in Italie. Doch wij hebben nu de verblijdende verzekering ontvangen dat niets vreemder aan de staatkunde van het Fransche gouvernement is dan de herstelling dier vorsten door hulp van Fransche wapenen. Ook kunnen wij niet onderstellen dat aan het Oostenrijksche gouvernement vrijheid gelaten zou worden om ten gunste dier vorsten tusschen beide te komen op eene wijze waardoor Oostenrijks inmenging in de zaken van Italie, dat is het groote euvel

tot welks wegneming de oorlog ondernomen is, op eenmaal vernieuwd zou worden.

» Al deze beschouwingen leiden ons tot de gevolgtrekking dat wij thans buiten staat zijn om te beoordeelen, wat de aard wezen zal van de voorgenomene regeling, waaraan de diplomatie van al de voorname gouvernementen van Europa thans even ijverig arbeidt als of er geene praeliminairen te Villafranca waren vastgesteld, en dat wij derhalve in allen gevalle eerst de door lord John Russell toegezegde mededeeling moeten afwachten.

» Er bestaat een aanmerkelijk onderscheid tusschen de wijze waarop onder de regering van den eersten Napoleon, en waarop thans vredesverdragen gesloten worden. In dien tijd waren het meestal afzonderlijke verdragen tusschen die staten welke werkelijk oorlog hadden gevoerd; thans zijn het meestal Europesche schikkingen. Zal de regeling van het Italiaansche vraagstuk met deze of met gene overeen komen? Dit zal afhangen van de vraag, hoe veel goede bestanddeelen er, wanneer al de vredespraeliminairen definitief vastgesteld zullen zijn, in dezelve zullen worden gevonden. Mogt het een ten eenen male slechte vrede zijn, waardoor Italie's toestand even hopeloos bleef als vóór den oorlog, dan worde hij geheel aan de oorlog gevoerd hebbende mogendheden overgelaten, dan blijve hij het werk van haar alleen. Doch indien hij vooruitzigt op goede uitkomsten geeft, zal het dan niet beter zijn dat hij eene Europesche schikking uitmake, even onschendbaar als het verdrag tot vestiging van het koningrijk Belgie, en niet eene overeenkomst tusschen de vroeger vijandige mogendheden, welke door haar ook weder zal kunnen worden omver geworpen zonder toedoen van het overige Europa?

» Gesteld dat, toen de eerste Napoleon te Campo Formio of te Luneville vrede sloot, geheel Europa zich had doen gelden en die bijzondere overeenkomsten in Europesche schikkingen had veranderd, dan zou er aan de aanvallende staatkunde van Bonaparte dadelijk perk gesteld zijn.

» Sedert dien tijd is Europa wijzer geworden; en de in 1856 te Parijs gesloten vrede is een schoon voorbeeld van de wijze waarop de staatkunde van onzen tijd zulke zaken behandelt. Waarom werd Pruissen uitgenoodigd om aan het toen gehouden congres deel te nemen? Eenvoudig omdat de nieuwe regeling minder bloot zou staan voor aanranding, wanneer zij door de onzijdige zoowel als door de ooglogvoerende mogendheden gesloten wierd. Indien de grondslagen van den vrede niet aan de vereischten mogten voldoen, dan geve Engeland daaraan zijnen waarborg niet; maar indien zij door onderhandeling en door den invloed van ons land voldoende worden, dan zal het des te beter voor Italie zijn, hoe meer mogendheden aan de nieuwe regeling haar zegel hechten."

De *Post* deelt verder een schrijven uit Florence mede, volgens hetwelk de Groothertog niet anders dan omringd door buitenlandsche troepen of onder de gruwelen van eenen burgeroorlog in zijne hoofdstad zou kunnen terug keeren; en het blad hoopt dat Engeland zich met al zijnen zedelijken invloed zal verzetten tegen de uitvoering van het te Villafranca gesloten verdrag, hetwelk den Groothertog weder op den troon plaatst.

DUITSCHLAND.

De half-officiele *Oesterreichische Correspondenz* van 24 Julij bevat het volgende hoofdartikel, waarvan reeds voorloopig door telegraphische berigten melding is gemaakt:

» In eene openbaar gemaakte depêche van het Berlijnsche kabinet worden de Pruissische gezantschappen in Duitschland gemagtigd ten stelligste te verklaren, dat Pruissen noch voorwaarden eener bemiddeling geformuleerd, noch voorwaarden, die van eene andere mogendheid afkomstig waren, goedgekeurd heeft. Wij zijn voor het tegenwoordige nog niet in staat de tegenstrijdigheid op te lossen, die tusschen het tweede gedeelte dier verklaring en andere voor ons liggende authentieke mededeelingen bestaat. Maar wij moeten voorloopig doen opmerken, dat de woorden van het keizerlijke manifest, volgens welke Oostenrijk van de bemiddeling der neutrale mogendheden ongunstigere voorwaarden te verwachten had dan die welke de Keizer der Franschen wilde bewilligen, hunne volle beteekenis zelfs dan behouden, wanneer ten aanzien van Pruissens verhouding tot het oorspronkelijk door Frankrijk naar Londen medegedeelde (in het *Mainzer Journal* openbaar gemaakte) vredes-ontwerp eenig bevreemdend misverstand mogt hebben plaats gehad. Geheel Europa is getuige geweest, hoe de zedelijke invloed van Pruissen sedert maanden eer tegen, dan voor de onschendbaarheid van Oostenrijks gebied in Italie is aangewend geworden. Het is van algemeene bekendheid dat men te Berlijn nu eens van de Mincio-linie sprak, dan weder te verstaan gaf dat zelfs Venetie's afscheiding van de Oostenrijksche monarchie nog niet noodzakelijk eene reden van oorlog voor Pruissen behoefde te zijn, terwijl men weder een ander maal bereid scheen om de vestiging van een onafhankelijk rijk in Venetie onder eenen Aartshertog, en dus den afstand van dat geheele gebied, als eene aannemelijke schikking te beschouwen. Het is waar dat Pruissen, toen het in weerwil van de dringende vertoogen van Oostenrijk eene bemiddeling in gemeenschap met Engeland en Rusland beproeven wilde, zich onthield van een initiatief, waardoor van Oostenrijk een afstand van grondgebied gevergd wierd. Maar Pruissen behandelde den in 1815 vastgestelden staat van territoriaal bezit slechts als eene onderstelling, waarvan men al naar mate der omstandigheden konde afgaan. Het had zorgvuldig vermeden zich tot den strijd voor de integriteit van den Keizerstaat te verbinden of eene verwaarborging ook maar voor eenig gedeelte der Oostenrijksche bezittingen in Italie aan te bieden. Daarenboven kende het de bedoelingen der hoven van Londen en St. Petersburg te goed, om niet te weten, dat deze weigering eener verwaarborging in hunne oogen moest beschouwd worden als van gelijke beteekenis met eene toestemming tot eene voor Oostenrijk nadeelige territoriale verandering. De Oostenrijksche regering had onder zulke omstandigheden tot haar leedwezen maar al te sterke redenen om het daarvoor te houden, dat, zoo zij allen afstand van gebied geweigerd en tot het voortzetten van den oorlog besloten had, Pruissen haar noch materiele noch morele ondersteuning verleend, ja zelfs hare handeling ook ditmaal afgekeurd zou hebben. Zij moest intusgendeel er op voorbereid zijn, dat het Berlijnsche kabinet in gemeenschap met Engeland en Rusland het standpunt eener voor haar duidelijk regt nadeelige bemiddeling ook verder zou hebben vastgehouden, en dat de drie mogendheden, na een nieuwen en bloedigen strijd, getracht zouden hebben haar zwaardere voorwaarden op te dringen dan de in Villafranca vastgestelde.

» Wij gevoelen geenszins lust naar een nutteloozen twist over gedane zaken; maar wij zijn verpligt geenen twijfel toe te laten aan de op feiten gegronde waarheid van woorden die van den Oostenrijkschen Keizertroon gesproken zijn."

ITALIE.

Een bij de *Indépendance Belge* ontvangen schrijven uit Parijs van eergisteren behelst de volgende berigten, welke nog, althans ten deele, bevestiging behoeven.

» De Heilige Vader heeft niet verlangd dat de in opstand zijnde provincien van zijn gebied door Fransche troepen bezet wierden; ware daartoe door hem aanzoek gedaan, dan zou er reeds aan voldaan zijn. Er bestaat thans de beste verstandhouding tusschen den Keizer der Franschen en den Paus. Ook omtrent de oprigting van het Italiaansche eedgenootschap is men het in beginsel eens; de grondslag is volkomene vrijheid voor ieder Italiaansch gouvernement in het bestier zijner inwendige aangelegenheden, terwijl in eedgenootschappelijke zaken de besluiten der bondsvergadering voor ieder bondslid verbindend zullen zijn.

» Wat betreft de wijzigingen die het bestuur van den Kerkelijken Staat zou moeten ondergaan, zij zijn van tweederlei aard; eenige betreffen het finantiele beheer en de inrigting van het gewestelijk en gemeentelijk bestuur, welke naar de in Frankrijk geldende beginselen hervormd zouden worden; hiertegen bestaan bij het Roomsche hof geene overwigtige bedenkingen. Maar er zijn ook politieke hervormingen ter sprake gebragt, en hier beginnen de moeijelijkheden, want tot nog toe heeft het Roomsche hof zich daartoe ongeneegen verklaard.

» De Koning van Napels heeft zich bereid verklaard om lid van het Italiaansche eedgenootschap te worden en heeft aangeboden daarover onverwijld in nader overleg te treden. Ten aanzien van het binnenlandsch bestuur van het Koningrijk der Beide Siciliën verwacht men te Napels ieder oogenblik de afkondiging van administrative hervormingen van veel belang."

— Het officiele blad der in Toscana bestaande regering zegt in zijn nommer van den 22sten dezer: » Het is eene onmogelijkheid dat Leopold II, die zich liever bij de Oostenrijkers scharen dan aan Italie's zijde blijven wilde, weder op den troon van Toscana worde geplaatst. Even onmogelijk is het, dat hij worde vervangen door zijnen zoon, prins Ferdinand, die, zijne hoedanigheid van Oostenrijker willende ten toon spreiden, tot bij Solferino tegen Italie gestreden heeft en aldaar door hetzelve geslagen is.

» De Toscaners zijn opgeroepen om vertegenwoordigers te kiezen voor eene vergadering welke over het lot des lands moet beslissen. Die verkiezing is eene zoo gewigtige aangelegenheid dat er voor een volk niets belangrijker kan zijn. Immers daardoor moeten wij aan Europa verklaren dat wij nooit weder aan de te Solferino met Italiaansch bloed bezoedelde dynastie willen gehoorzamen, en dat haar terugkeer eene bron van eeuwige ellende en onrust voor Toscana en voor Italie zou zijn."

— In de laatste dagen zijn te Marseille weder eenige honderden Zwitsers aangekomen, welke uit de Napelsche krijgsdienst ontslagen waren. Naar het zich laat aanzien, zal er weinig of geen Zwitsersch krijgsvolk in Napelsche dienst blijven; het had zich er tot nog toe steeds goed gedragen, en in de dertig jaren, die sedert de aanwerving der Zwitsersche regementen verloopen zijn, nooit reden tot klagen gegeven. Doch na het onlangs onder hen uitgebroken en geweldadig bedwongen oproer is zoowel bij de Zwitsers als bij de regering het wederzijdsche vertrouwen geweken, en de eereposten worden niet langer met Zwitsers bezet, terwijl zij bij de inlandsche troepen en bij het publiek reeds lang gehaat zijn.

FRANKRIJK.

De Parijsche berigtgever der Londensche *Morning Post* zegt, uit eene zeer goede bron te vernemen dat Keizer Napoleon eerlang zijne land- en zeemagt zal inkrimpen.

— De Parijsche Maatschappij voor de aardrijkskunde heeft eenepremie van 6000 francs uitgeloofd aan dengene die het eerst over Tombuctu de reis van Senegal naar Algerie of van Algerie naar Senegal doet en onder weg naauwkeurige en omstandige narigten omtrent den reisweg der karavanen door de groote woestijn verzamelt. Daar het bedrag van dezen prijs te gering is, worden de belangstellenden in Frankrijk thans namens de genoemde maatschappij uitgenoodigd om hetzelve door bijdragen te vergrooten.

ZWITSERLAND.

De Zwitsersche regering is, gelijk de berigten uit Bern van den 22sten dezer melden, van wege het Fransche gouvernement verwittigd dat de conferentie welke over de regeling der Italiaansche aangelegenheden zal beraadslagen, de stad Zürich tot zetel van hare werkzaamheden heeft gekozen. Bij die kennisgeving was het verzoek gevoegd dat de eedgenootschappelijke en de plaatselijke overheden, zoo veel de materiele beschikkingen betreft, aan de conferentie de vervulling harer taak gemakkelijk zouden willen maken. Gelijktijdig is eene mededeeling van denzelfden inhoud uit Weenen ontvangen. Wanneer de conferentie geopend zou worden, was te Bern niet juist bekend.

Den 22sten dezer heeft de Nationaal-Raad (of tweede kamer der wetgevende magt van het eedgenootschap) de beraadslaging aangevangen over het door de regering zeer onlangs ingediende wets-ontwerp, houdende nadere en strengere bepalingen tegen het aanwerven van Zwitsers voor buitenlandsche krijgsdienst. Er was een voorstel gedaan om de beraadslaging uit te stellen en daartoe eerst na rijper onderzoek en in eene meer bedaarde stemming over te gaan. Hiertegen verklaarden zich verscheiden leden; huns inziens zou het nieuwe Italiaansche eedgenootschap bestaan uit vorsten welke dikwerf zachte middelen ontoereikend zouden vinden om hunne onderdanen in toom te houden, en welke alsdan geweld zouden moeten bezigen tot instandhouding eener regering, waarvan de bevolking gehoopt had voor altijd verlost te zullen worden; alzoo zouden de Italiaansche vorsten op nieuw in de noodzakelijkheid zijn om voornamelijk in buitenlandsche troepen hunne steun en veiligheid te zoeken; waarom het te verwachten was dat voortaan nog meer geld en moeite zou worden besteed, dan tot nog toe, om Zwitsersche recruten voor Italiaansche legers te winnen. Deze grond heeft de vergadering doen besluiten om het wets-ontwerp onverwijld af te doen.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

'S GRAVENHAGE, *den 27sten Julij* 1859.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft de Vergadering voortgezet de werkzaamheden die zij nog wenschte af te doen en aan de orde gesteld waren.

Allereerst is zij voortgegaan met de behandeling van het wets-ontwerp tot vaststelling der begrooting voor de gestichten te Ommerschans en Veenhuizen voor het tweede halfjaar 1859, waarvan de overwegingen gisteren tot onder-artikel 2 van art. 1 der voordragt gevorderd waren. Over het ontwerp werden geene beraadslagingen meer gevoerd; het werd, na de goedkeuring der onderscheidene artikelen en beweegredenen, met 41 tegen 2 stemmen aangenomen.

Tegen hebben gestemd de heeren Meylink en Wintgens.

Daarna werd behandeld het wets-voorstel over de tuchtiging, op te leggen aan de verpleegden in de gestichten te Ommerschans en te Veenhuizen, die niet wegens bedelarij of landlooperij zijn veroordeeld. De Minister van Binnenlandsche Zaken, de bedenkingen en opmerkingen in het Eindverslag opgenomen beantwoordende, gaf te kennen dat de gestichten door de Regering overgenomen in den tegenwoordigen toestand moesten verblijven, zoo lang zich daarin vrijwilligers bevonden; de vereeniging van de vrijwillige en veroordeelde verpleegden was niet zoo groot als men wel vermoedde, daar slechts enkele der laatstvermelden, zich door oppassendheid onderscheidende, opgenomen zijn in de woningen van militaire en arbeidershuisgezinnen die aan de buitenzijde wonen; dat alle in de gestichten zich bevindende personen aan dezelfde tucht behoorden onderworpen te blijven met uitzondering der weezen, vondelingen en verlaten kinderen, aan welke mindere straffen zouden kunnen worden opgelegd, volgens regelen bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur vast te stellen; dat, zoo lang volwassenen in de gestichten zijn, het moeijelijk zal wezen voor de weezen op andere wijze te zorgen dan nu plaats heeft; dat bij gebreke van vrijwilligers de werking dezer wet zal ophouden; en dat er eindelijk nog geen aanzoek was ingekomen om gestichten bij art. 62 der armenwet bedoeld, als gelijksoortig met de hierbij bedoelde te verklaren.

De heeren van Eck, Mackay en van Nispen van Sevenaer voerden daarna nog het woord. De eerste drukte den wensch uit dat, bij eene aanstaande regeling van dit onderwerp, gevolg mogt worden gegeven aan de bepaling vervat in art. 274 van het Code Pénal, vermeenende hij dat elke veroordeeling wegens bedelarij onregtvaardig was, zoodra de gelegenheid voor de armen niet bestond om op de eene of andere wijze in het levensonderhoud te voorzien, welk denkbeeld door den laatste werd ondersteund; terwijl de tweede de billijkheid deed uitkomen van den aangenomen maatregel dat, alvorens behoeftigen zich naar Ommerschans of Veenhuizen begaven, zij daartoe eerst verlof moesten bekomen van het bestuur der gemeenten waartoe zij behoorden, daar deze met de verplegingskosten bezwaard werden.

Het wetsontwerp werd daarop, na de goedkeuring van het eenig artikel, met algemeene (51) stemmen aangenomen.

Vervolgens werden behandeld de conclusien der rapporten door Commissien tot onderzoek van regeringsbescheiden uitgebragt.

De eerste was die van het rapport der Commissie omtrent het verslag van het beheer en den staat der kolonien over 1856, strekkende om een exemplaar van het rapport te doen toekomen aan den Minister van Kolonien met verzoek om nadere mededeelingen en inlichtingen op de daarvoor vatbare punten.

De Minister van Kolonien heeft die conclusie bestreden, op grond van de omstandigheid dat daarbij werd afgeweken van de laatstelijk aangenomen gewoonte van de Kamer, dat dergelijke rapporten blootelijk aan den Minister werden gezonden, die alsdan van de daarin voorkomende opmerkingen gebruik maakte tot verbetering van de later in te dienen verslagen en daarbij toelichtte datgene wat opheldering behoefde, eene gewoonte gevolgd sedert 1853 op de daaromtrent door hem, als lid der Kamer, gemaakte opmerkingen, en die gelijk hij meende tot goede uitkomsten geleid had, zijnde de verslagen, blijkens het oordeel der Commissie over het laatste, veel verbeterd. Hij geloofde ook dat deze conclusie streed met de bepaling der Grondwet, die slechts van het indienen van een jaarverslag nopens den staat der kolonien gewaagde, niet van verdere later daarbij te voegen bescheiden; dat zij niet leiden zou tot vermindering van werkzaamheden zoo van de Regering als van de Kamer, waarbij zoo als gisteren gebleken was nog zoo veel te doen viel, dat het Voorloopig Verslag op het wets-ontwerp nopens den Zuiderspoorweg niet had kunnen worden worden opgemaakt, dewijl dat omtrent de voordragt aangaande de Indische comptabiliteit in bewerking was; terwijl de conclusie eindelijk in onduidelijke bewoordingen was opgesteld, die den Minister geenen leiddraad verschaften ter beoordeeling welke punten, in het rapport voorkomende, voor het geven van inlichtingen vatbaar moesten geacht worden, zijnde hij ten slotte van oordeel dat het herhaaldelijk beraadslagen over Oost-Indische aangelegenheden onraadzaam te achten was, aangezien dit in gindsche streken van invloed moest wezen.

De heeren van Hoëvell, van Nispen van Sevenaer en Dullert, leden der Commissie, de conclusie verdedigende, herinnerden het gebeurde bij de behandeling van die, in den ouden vorm gesteld, van het vorig regeringsverslag, waarbij sommige leden en ook de Minister verklaard hadden, die conclusie aannemende, evenwel niet gehouden te willen wezen alles, in het rapport voorkomende, goed te keuren, ter voorkoming waarvan nu eene andere was voorgesteld, die, naar zij vertrouwden, tot de uitkomst zou leiden, dat de gevraagde inlichtingen wierden verstrekt, bepaaldelijk over die punten welke in het rapport duidelijk waren aangegeven. Door op het geven van die inlichtingen aan te dringen, meenden zij dat aan de voorschriften der Grondwet te dezen opzigte werd voldaan, door de Kamer op de hoogte te houden van de werking, vooral van datgene wat de wetgevende magt had medegewerkt vast te stellen. Volgens de bepaling van art. 43 van het reglement was daarenboven de commissie bevoegd eene zelfstandige conclusie voor te dragen, daar zij niet gebonden kan geacht worden door eenige vroeger desaangaande door de Kamer genomen besluiten. De bezwaren des Ministers deelden zij niet; het punt nopens de ophooping van werkzaamheden kon niet gelden, daar hier geene quaestie was van het opmaken van een Voorloopig Verslag op eenig wets-ontwerp, maar van het bewerken van rapporten op Regerings-bescheiden, door de commissien zelve te leveren; bij aanneming der conclusie kon de Kamer geacht worden geen bezwaar te hebben gemaakt dat de bedoelde inlichtingen werden gevraagd en alzoo het voorstel der Commissie overgenomen te hebben. Voor het tegenovergestelde was ook veel te zeggen, daar conclusien van commissien niet ongelijk konden gerekend worden met interpellatien waarbij inlichtingen worden gevraagd door *één* lid, terwijl de Minister aan de Kamer het antwoord geeft. De herhaling van de discussien over Oost-Indische zaken was naar hun oordeel uit den aard der zaak niet te vermijden, en deze zouden nog meer vermenigvuldigen, wanneer het voorstel van wet op de Indische comptabiliteit zou zijn aangenomen. Zij hoopten dat door hun voorstel in het vervolg op waardige wijze en in het belang der zaak een goed einde zoude worden gemaakt aan het onderzoek van eenig jaarverslag als waarvan hier de rede was.

De Minister van Kolonien nog nader terugkomende op het door hem voorgestane denkbeeld om de conclusie als vroeger te doen luiden, en herhalende zijne meening dat herhaling van beraadslagingen over onderwerpen Oost-Indie betreffende, konde medewerken tot het bevorderen van een toestand waarover in de laatste tijden geklaagd was, deed de heer van Hoëvell uitkomen, dat, bij de laatstelijk gehouden interpellatie over de onlusten te Banjermasing deze aan gansch andere oorzaken werd toegeschreven, dan hij nu opgaf.

De heer de Brauw gaf te kennen geen bezwaar te zien in de aanneming der conclusie, aangezien, volgens zijne meening, de bewoordingen aldus gesteld waren, dat de Minister aan het daarin gedaan verzoek bij de indiening van een volgend verslag zou kunnen voldoen. De Minister van Kolonien verklaarde daarop dat, indien zulks de bedoeling der Commissie was geweest, hij geene aanmerkingen op haar voorstel zou hebben gemaakt; maar daar hij veronderstelde, gelijk dan ook door den heer Dullert verzekerd werd, dat zij wenschte inlichtingen bij een afzonderlijk stuk te ontvangen, dat weder tot een nieuw onderzoek en eene nieuwe behandeling zou leiden, had hij gemeend de redenen te moeten opgeven, waarom hij zich daarmede niet vereenigde.

Daarna werd de conclusie zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd.

Bij de overweging van de conclusie van het rapport der Commissie tot onderzoek van de additionele overeenkomst en het tractaat met Japan van 1857 en 1858, welke strekte om een afschrift van het rapport te zenden aan de Ministers van Kolonien en van Buitenlandsche Zaken, herinnerde de heer Dullert aan de omstandigheid dat bij eene vroegere gelegenheid aan de Regering gevraagd was om opgave te doen van de tusschen Nederland en Japan omtrent gedane verstrekkingen bestaande rekening; die vraag herhalende wilde hij weten of bij den Minister van Kolonien daaromtrent iets naders bekend ware, te meer daar, naar hij geloofde, die rekening voor Nederland niet voordeelig was. De Minister gaf te kennen dat een deel der schuld was afgedragen, maar aangezien op sommige posten der rekening bij hem twijfel gerezen was, hij deswege nadere ophelderingen afwachtte.

Ten derde behandelde de Kamer de conclusie van het rapport der nieuw benoemde Commissie op de inlichtingen nopens het adres van W. Bosch, gepensioneerd chef der geneeskundige dienst in Nederlandsch Indie, welke strekte om de inlichtingen op de griffie der Kamer neder te leggen.

De heer van Hoëvell die conclusie verdedigende, als lid der Commissie van onderzoek, herinnerde aan het vroeger gebeurde in deze zaak, waarbij de conclusie der eerstbenoemde Commissie was afgestemd, evenzeer als een nader voorstel door een lid der Kamer tijdens de openbare behandeling gedaan. Hij geloofde dat deze conclusie er toe zou leiden om aan het verlangen van den adressant te voldoen die inzage om mededeeling van stukken, van hem afkomstig, ter zijner regtvaardiging en in het publiek belang verlangde; aan welk verzoek te eerder zou kunnen worden toegegeven na de verzekering door den Minister nog kortelings gegeven aan den heer Duymaer van Twist, dat hem zoodanige bescheiden van regeringswege zouden worden verstrekt als deze oordeelde noodig te hebben ter zijner verdediging nopens sommige zijner handelingen als Gouverneur-Generaal; terwijl ten tweede de tegenwoordige Minister vroeger hetzelfde voorregt had genoten toen hij de openbaarmaking van bescheiden noodzakelijk achtte die betrekking hadden op zijn bestuur in Indie.

De heer van Eck verklaarde zich met de conclusie niet te kunnen vereenigen, en trad in zijne bestrijding in eene breedvoerige beschouwing omtrent eenige constitutionele leerbegrippen welke hij met deze zaak in verband bragt. De heer Thorbecke eindelijk formuleerde zijn gevoelen omtrent de onregtvaardigheid welke men den adressant zou aandoen, indien men zonder wettige redenen zijn wensch onvervuld liet, eene handeling welke hij aan despotisme grenzende gelijk zou achten, door voor te stellen bij de conclusie het volgende te voegen:

» De Kamer is van oordeel dat het zonder bijzondere redenen van weigering onbillijk zou zijn aan den adressant de inzage of mededeeling te onthouden van stukken die hij schijnt tot zijne regtvaardiging te behoeven." Achter de woorden *redenen van weigering* laschte hij, op eene door den heer Duymaer van Twist gemaakte opmerking in de woorden, *ter beoordeeling van de Regering*, ten einde wel te doen uitkomen, dat de Regering hierin vrij moet handelen, zonder daarin door een besluit der Kamer gedrongen te worden.

De Minister van Kolonien gaf te kennen, dat zoo lang hij Minister was, hij geene uitvoering zou geven aan eenig besluit der Kamer, waarbij men hem zou willen noodzaken stukken uit te leveren aan een gewezen dienaar van den Staat, ter zake van den inhoud daarvan. Voor het overige verklaarde hij het in beginsel met den heer Thorbecke eens te zijn dat de Minister de reden van weigering niet behoefde op te geven; de redenen van weigering in dit geval schroomde hij echter niet mede te deelen, en wel onder anderen deze, dat de adressant zich niet behoefde te regtvaardigen, omdat hij niet beschuldigd was geweest, eene bewering welke door den heer van Hoëvell werd tegengesproken, aangezien bij eene vorige gelegenheid de Minister in eene rede den bedoelden ambtenaar verwijtingen had gedaan.

Nadat de heeren Wintgens en Dommer van Poldersveldt, leden der Commissie, en van Hall nog het woord hadden gevoerd, werd de bijvoeging van den heer Thorbecke met 32 tegen 18 stemmen aangenomen, en de aldus gewijzigde conclusie zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd.

Ten laatste nam de Kamer zonder hoofdelijke stemming aan de conclusie van het rapport der commissie tot onderzoek van het laatste ingekomen regeringsverslag over West-Indie, welke conclusie strekte om het verslag voor kennisgeving aan te nemen.

Nadat de Commissie voor de verzoekschriften rapporten had uitgebragt op eenige in hare handen gestelde adressen, met welke conclusien de Kamer zich vereenigde, werd deze tot nadere bijeenroeping gescheiden.

WATERHOOGTE IN DE HOOFD-RIVIEREN.

Julij.	Rivieren.	Waarnemings-punten.	Rivierhoogte: boven of beneden Amst. peil.	Rivierhoogte: boven of beneden de nul der oude schaal.	Tijdstip.	In 24 uren: gewassen.	In 24 uren: gevallen.
26	BOVEN-RHIJN	*Keulen*,	+ 38.00	+ 2.15	8 ure	"	"
26	WAAL	*Nijmegen*,	+ 8.20	+ 1.98	8 "	"	0.01
26	NEDER-RHIJN	*Arnhem*,	+ 8.25	+ 1.34	8 "	"	0.02
26	GELDERSCHE IJSSEL.	*Westervoort*,	+ 8.74	+ 1.37	8 "	"	"
25		*Maastricht*, (brug)	+ 42.45	+ 0.25	8 "	"	"
25	BOVEN-MAAS	*Maastricht*, (hoofdsluis)	+ 41.71	"	8 "	0.01	"
26		*Grave*	+ 5.30	+ 0.45	8 "	0.05	"
26	NIEUWE MAAS . . .	*Brielle* H. W.	+ 0.60	"	11 u. 15 m.	0,06	"
		Brielle L. W.	— 0.76	"	7 u. 0 m.	0.08	"

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

*** De Minister van Finantien, door den Koning bij besluit van 14 Julij 1859, n°. 61, gemagtigd om van het verzoekschrift van *Jan van Leeuwen*, Scheepstimmermansknecht te Lekkerkerk, ten deze domicilie gekozen hebbende ten huize van den Heer *Jan Dekker Wilschut*, Commissionair in Effecten te Schoonhoven, aankondiging te doen overeenkomstig het bepaalde bij art. 3 der wet van 30 Mei 1847 (*Staatsblad* n°. 26),

Brengt bij deze ter kennis van het algemeen dat, naar luid van bovengemeld, naar eisch gestaafd verzoekschrift, des Verzoekers woning in den laten avond van 26 April 1859 door brand is verwoest, en bij dien brand ook is verloren geraakt een Certificaat Nationale Schuld rentende 2 1/2 ten honderd, groot f 1000, onder n°. 94173 uitgegeven door het Administratie-kantoor van de Heeren *Ketwich en Voombergh en Wed. W. Borski*, met de tijdens den brand onverschenen coupons en met het bewijs ter bekoming van nieuwe coupons; en dat voor dit verlies wordt verlangd tegemoetkoming op den voet der wet van 30 Mei 1847 (*Staatsblad* n°. 26); wordende mitsdien ieder die beweren mogt eenig met de inwilliging strijdig belang te hebben, opgeroepen om, op de wijze in art. 4 van die wet aangewezen, zijne regten te doen gelden.

's Gravenhage, 25 Julij 1859.

De Minister voornoemd,
VAN BOSSE.

MINISTERIE VAN MARINE.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden de navolgende bekendmakingen der Russische Regering voorkomende in het *Journal de St. Petersbourg*, van den 18/6 Junij jl.

1°. *Lichtschip van Revelstein, bij Reval.*

Het lichtschip van *Revelstein* is in dit jaar geplaatst *ten Noorden* van *Revelstein*, bij *Reval*, op de lijn der *witte* en der *roode ton*, 270 vademen ten Noorden van de witte ton; het licht is den 22/10 Mei jl. ontstoken, en zal voortaan branden, zoo als bij vroegere aankondiging is vermeld (zie *Staatscourant* dato 22 September 1858, n°. 224).

2°. *Nieuw ontdekte zandbank in de Finsche golf.*

In den loop van dit jaar is in de *Finsche golf*, ten Oosten van den lichttoren van *Eckholm*, 1 1/2 Engelsche mijl van de witte ton van *Kalkgrund*, in de rigting van N. 42° West, eene *Zandbank* ontdekt, waarop 30 voet water wordt aangetroffen, gelegen als volgt:

Kaap *Petosar Nemi* . . Z. 60° 30′ West;
" *Lopinemi* . . . . Z. 30° 30′ West;
Lichttoren van *Eckholm* . Z. 72° 30′ West.

Ten Noorden der zandbank ligt eene *witte ton*. (De pellingen zijn genomen op het *regtwijzend kompas*.)

's Gravenhage, den 6den Julij 1859.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden, dat de *zwarte ton* n°. 7, liggende op het *Noorder Pampus*, in het zeegat van *Goedereede*, is opgenomen en vervangen door eene *zwart geschilderde ijzeren Reddingboei*, *naar de uitvinding van Peacock*.

's Gravenhage, den 18den Julij 1859.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden de navolgende bekendmakingen:

1°. *Nieuw-Zeeland Cook-Straat.* (Licht in de haven van Nicholson.)

Blijkens bekendmaking van het *Hydrographic Office*, *Admiralty*, te *Londen*, zal met den 1sten *September* dezes jaars, het *draailicht* op *Pencarrow Head*, aan de oostzijde van den ingang der haven van *Nicholson* (*Wellington*), *Cook-Straat*, *Nieuw-Zeeland*, veranderd worden in een *stilstaand licht*. (Zie de aankondiging in de *Staats-courant*, de dato 18 Maart 1859.)

Het licht is 420 Engelsche voeten verheven boven hoog water, en bij gewoon weder zigtbaar op een afstand op 30 Engelsche mijlen.

De lichttoestel is dioptriek of met linzen, van de tweede grootte.

De lichttoren staat:
op 41° 21′ 40″ Z. breedte; en
" 174° 52′ 0″ lengte Oost van Greenwich.

Van den lichttoren peilt men:
Baring Head, Z. O. t. Z., afstand 3 1/4 mijl;
Sinclair Head, W. t. Z. 1/2 Z., afstand 6 1/2 mijl;
Kaap Campbell, Z. W. t. Z. " 33 "

(De peilingen zijn genomen op het het miswijzend compas. Afwijking, 15 1/4° Oost, in 1858.)

2°. *West-Indie. Groote Bahamabank.* (Licht op de Groote Isaacklip).

Blijkens bekendmaking van het *Hydrographic Office*, *Admiralty*, te *Londen*, zal, te rekenen van den 1sten *Augustus* dezes jaars, een licht ontstoken worden op den in aanbouw zijnde lichttoren *op de Groote Isaacklip*, aan het Noord-westelijk einde der *Groote Bahamabank*, aan de Oostzijde van het *Florida-kanaal*. Het zal een draailicht wezen, zigtbaar om de halve minuut, 158 Engelsche voeten verheven boven de zee bij hoog water, en bij helder weder op een afstand van 16 Engelsche mijlen zigtbaar.

De lichttoestel is catoptriek of met reflectors, van den 1ste grootte.

De lichttoren is rond, van ijzer, geschilderd met breede roode en witte horizontale banden, en 145 voeten hoog.

Hij staat:
op 26° 2′ 0″ N. breedte; en
" 79° 6′ 30″ lengte West van Greenwich.

3°. *Gun-Cay-licht.*

Blijkens dezelfde bekendmaking, zullen te gelijker tijd, ter onderscheiding zooveel mogelijk van het bovengenoemde *Groot Isaaclicht* en het nabijgeplaatste *Gun-Cay-licht*, de tusschenpoozen der bewegingen van het laatstgenoemde licht 1 1/2 minuut, in stede van 1 minuut groot zijn.

4°. *Nieuw lichtschip in de Cardigan-Baai.*

Blijkens bekendmaking van het *Trinity-House* te *Londen*, bestaat het voornemen, een *lichtschip* te plaatsen tusschen de lichttorens van *Zuid-Bishop* en *Bardsey-eiland*, ten einde daardoor de vaart op het *St. Georges-kanaal* gemakkelijker te maken, en om, met opzigt tot dat lichtschip, tot aanwijzing te strekken van het standpunt der schepen, die door het intrekken van den stroom in *Cardigan-baai* verleid kunnen worden.

Het lichtschip zal in het begin van het volgende jaar worden geplaatst en een *rood draailicht*, met ééne schittering om de 30 seconden, vertoonen.

Het licht zal omtrent 25 Engelsche voeten boven den waterspiegel verheven, en bij helder weder op een afstand van nagenoeg 9 Engelsche mijlen zigtbaar zijn.

Verdere bijzonderheden zullen volgen.

's Gravenhage, den 20sten Julij 1859.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

OPENBARE AANBESTEDING.

De Eerstaanwezende Ingenieur te Hellevoetsluis zal, onder nadere goedkeuring van den Minister van Oorlog, in het openbaar Aanbesteden:

het Uitdiepen van Grachten en het onder profil brengen van een gedeelte van de Aardewerken der Vesting Hellevoetsluis.

Deze Aanbesteding zal geschieden den 30sten Julij 1859, des morgens ten 10 ure, in het Logement van den Heer N. J. Kreijkamp, te Hellevoetsluis, alwaar van den 25sten Julij 1859 het Bestek zal liggen.

Inlichtingen kunnen worden verkregen bij den Eerstaanwezenden Ingenieur te Hellevoetsluis.

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

EXTRACT.

Bij Vonnis der Arrondissements-regtbank te Maastricht, Kamer der Burgerlijke Zaken, van den 30sten Junij 1859, behoorlijk geregistreerd, is *Isabella Sutherland*, gewezen Dienstmeid, wonende te St. Pieter, tijdelijk opgenomen en verpleegd in het geneeskundig gestieht voor krankzinnigen te Maastricht, ter zake van krankzinnigheid gesteld onder Curatele.

Maastricht, den 18den Julij 1859.

[Kosteloos.] WEYGERS, *Procureur*.

*** De bekende en onbekende Schuldeischers in de onder het voorregt van Boedelbeschrijving aanvaarde Nalatenschap van *Antje Seutes*, Wed. *A. Swart*, in leven Winkelierster te Kolhorn, gemeente Barsingerhorn c. a., en aldaar overleden den 10den Mei 1859, worden opgeroepen om, op Woensdag 10 Augustus 1859, voormiddags 11 ure, te verschijnen ten Kantore van *C. Muller* Cz. te Barsingerhorn, ten einde aan hen worde afgelegd Rekening en Verantwoording van het in die Nalatenschap gevoerd beheer en, indien er geen verzet plaats heeft, hunne vorderingen te ontvangen, voor zooverre het bedrag der Nalatenschap toereikende zal zijn.

TELEGRAPHISCHE BEURSBERIGTEN.

WOENSDAG 27 JULIJ 1859.

Amsterdam.

	pCt.			
NEDERL. W. Sch.	2 1/2	63 1/2	63 11/16	63 9/16
Dito dito	3	75 15/16	76	—
Dito dito	4	96 13/16	96 7/8	—
Syndicaat	3 1/2	—	—	—
Handel-maatsch.	4 1/2	128	—	—
BELGIE. Bij *Rothschild*. . . .	2 1/2	—	—	—
RUSL. Bij *Hope en C°.* 1798 en 1816	5	104 1/4	104 3/8	—
Dito 1828–1829.	5	102 1/8	102 1/4	—
Dito 1840. . . .	4	86	—	—
Stieglitz.	4	86 1/8	—	—
Dito 1854. . . .	5	—	—	—
Dito 1855. . . .	5	100 1/2	100 3/4	100 1/2
Engelsche	4 1/2	—	—	—

	pCt.			
SPANJE. Nieuwe 3% thans. . .	1 1/2	31 11/16	31 7/8	31 11/16
Amortisable. . .		—	—	—
Buitenlandsche .	3	—	—	—
Binnenlandsche .	3	40 15/16	41	—
PORTUG. Te Lond.	3	44 1/2	44 5/8	—
OOSTENR. Metall. 1816–1852 . .	5	58 3/16	58 1/2	58 3/16
Dito Zilv. Nation.	5	61 13/16	62 1/8	61 7/8
Dito Zilver 1849–1854	5	74 5/8	75	74 3/4
Dito 1847–1852.	2 1/2	30 7/8	31 1/8	—
MEXICO. Londen.	3	—	—	—
GRENADA id. .	2 3/4	—	—	—
VENEZUELA id. .		—	—	—
Uitgestelde . . .		—	—	—

Londen.

Consols	3	pCt.	94 3/4
Mexico			—
Dito	3	"	—
Spanje	1 1/2	"	32
Venezuela			—
Uitgestelde			—
Grenada			—

Antwerpen.

Metalliek	5	pCt.	61 1/4
Nat. Metalliek	5	"	65 3/4
Binnenl. Spanje	3	"	—
Spanje	1/2	"	—
Credit-Prost.			265

Parijs.

Fr. rente	3	pCt.	67.80
Fr. Créd. Mob.			792
Binnenl. Spanje	3	"	—
Spanje	1 1/2	"	—
Russische Spoorwegen .			—

Weenen.

Metalliek.	5	pCt.	—
Idem Nationaal			—
Wissel Londen.			—

Van Weenen is geene notering ontvangen.

TE 'S GRAVENHAGE, TER ALGEMEENE LANDS-DRUKKERIJ.